

Arrest

nr. 212 347 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Abderrahim LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ZAMAN, die loco advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ch. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER en Mr. T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekster diende op 16.08.2011 bij de Belgische ambassade in Casablanca (Marokko) een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum type D.
- 1.2. De verwerende partij besliste op 14.12.2011 tot weigering van de afgifte van een visum type D.
- 1.3. Op 21 december 2016 komt verzoekster het Schengengrondgebied binnen via Spanje. Ze is in het bezit van een nationaal paspoort en visum type C, uitgereikt door de Spaanse autoriteiten.
- 1.4. Verzoekster diende op 13.07.2017 op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de heer A.C.A., zijnde verzoeksters broer die de Spaanse nationaliteit heeft en in België verblijft sedert 28 januari 2016.
- 1.5. De verwerende partij nam op 08.01.2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.
- 1.6. Verzoekster diende op 08.02.2018 op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de heer A.C.A.
- 1.7. De verwerende partij nam op 04.06.2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
- 1.8. Op 05.06.2018 nam de verwerende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).
- 1.9. Op dezelfde datum nam de verwerende partij een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).
- 1.10. Tegen de in punt 1.7., 1.8. en 1.9. bedoelde beslissingen diende verzoekster op 11 juni 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 205.210 van 12.06.2018 werd de schorsing bevolen van de in punt 1.8. bedoelde beslissing. De vordering werd voor het overige verworpen omdat er gelet op voormelde schorsing geen hoogdringendheid kon weerhouden worden voor de behandeling van de in punt 1.7 en 1.9. bedoelde beslissingen.
- 1.11. De verwerende partij trekt vervolgens op 22 juni 2018 de in punt 1.8 en 1.9. bedoelde beslissingen in waarna de schorsings-en annulatieberoepen die tegen deze beslissingen werden ingediend op 19 juni 2018 worden verworpen bij arrest nrs. 207.684 van 13.08.2018 en 209.539 van 18.09.2018. Het op 19 juni 2018 ingediende schorsings-en annulatieberoep tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissing is op het ogenblik dat de bestreden bijlage 13 septies getroffen wordt en de terechtzitting in dit verband plaatsgrijpt, nog hangende (rolnr. 221.427). Op 14 november 2018 wordt het beroep verworpen door de Raad bij arrest nr. 212.345. Hierin kan worden gelezen, *“Op de vraag naar het belang dat de verzoekende partij ingevolge haar derde aanvraag van 21 juni 2018 heeft, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat ze een nieuwe aanvraag heeft ingediend waarvan het dossier volledig is. Ze besluit uitdrukkelijk dat ze geen belang meer heeft bij huidig beroep”*. Dat verzoekster zich hieraan kon verwachten blijkt uit pagina 4 van haar verzoekschrift.
- 1.12. Verzoekster diende op 21 juni 2018 op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet een derde aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de heer A.C.A.
- 1.13. De verwerende partij nam op 26.10.2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
- 1.14. Op 06.11.2018 maakte verzoekster het voorwerp uit van een vreemdelingencontrole.

1.15. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 06.11.2018 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing werd samen met de in punt 1.13. bedoelde beslissing aan verzoekster betekend. De bijlage 13 septies vormt de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: K.

geboortedatum: 03.06.1985

(...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij in België geen duurzame relatie of kinderen heeft.

Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Hij behoort immers niet tot het kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene verklaart bovendien dat haar ouders en zus nog in Marokko verblijven. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1°, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar broer A. C. A. die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 13.07.2017. Deze aanvraag werd geweigerd op 08.01.2018, beslissing (bijlage 20) die op 19.04.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 08.02.2018 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 04.06.2018, beslissing (bijlage 20) die op 05.06.2018 aan betrokkene werd betekend. Op 21.06.2018 diende

betrokken dan alweer, voor de derde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 26.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 06.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1°, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar broer A. C. A. die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 13.07.2017. Deze aanvraag werd geweigerd op 08.01.2018, beslissing (bijlage 20) die op 19.04.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 08.02.2018 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 04.06.2018, beslissing (bijlage 20) die op 05.06.2018 aan betrokkene werd betekend. Op 21.06.2018 diende betrokkene dan alweer, voor de derde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 26.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 06.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij in België is omdat haar broer in België woont en omdat zij in Marokko geen werk heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)”

1.16. Op 6 november 2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder wijst er in zijn nota op dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd

aangetroffen. Hij concludeert dat de Raad zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Verweerder kan op dit punt volledig gevolgd worden. Deze exceptie is dan ook gegrond. De vordering is onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die vervat is in de bestreden bijlage 13 septies.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

3.3.1 In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet *“in samenhang gelezen met”* :
- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *“zoals ook”* artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

- artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht betoogt verzoekster als volgt:

“In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoekster kennisgegeven op 6 november 2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing nam op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het administratief dossier van verzoekster, is geenszins gesteund op alle gegevens van het dossier.

De bestreden beslissing heeft kennelijk geen belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen dat:

- verzoekster geen duurzame relatie of kinderen heeft in België;
- de broer van verzoekster niet tot het kerngezin van verzoekster zou behoren;
- verzoekster niet zou aantonen dat ze afhankelijk is van haar broer;
- verzoekster een volwassen persoon is waarvan zou mogen worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer;
- uit het administratief dossier niet zou blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn een leven op te bouwen in het land van herkomst of origine;
- artikel 8 van het EVRM niet zou worden geschonden door een gedwongen terugkeer gezien de ouders en zus van verzoekster nog in Marokko wonen;
- verzoekster een derde aanvraag indiende tot gezinshereniging.

De beslissing is uitermate gebrekkig gemotiveerd en klopt bovendien niet: de beslissing werd niet juist, concreet of precies, noch volledig gemotiveerd en is allerminst gestoeld op een correcte en volledige feitenvinding.

De verwerende partij voert niks dan bovenstaande elementen aan om te motiveren dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden genomen lastens verzoekster; dat geen termijn om het grondgebied te verlaten zou moeten worden toegekend aan verzoekster; dat een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoekster; dat een beslissing tot terugleiding naar de grens dient te worden genomen lastens verzoekster; dat een beslissing tot vasthouding zou moeten worden genomen lastens verzoekster.

Niet alleen beperkt de gemachtigde zich tot het louter herhalen van bovenstaande motiveringselementen om alle componenten van de beslissing te motiveren, ook zijn die motiveringselementen onvolledig, dan wel onjuist. Ze zijn bovendien niet concreet of precies toegepast op het dossier van verzoekster, doch blijven beperkt tot algemene standaardformuleringen. Aldus is de administratieve beslissing niet deugdelijk met redenen omkleed, nochtans vereist volgens artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde laat vooreerst na te vermelden dat de tenuitvoerlegging van de aan verzoekster betekende bijlage 13septies d.d. 5 juni 2018 werd geschorst door Uw Raad, evenals dat die bijlage en de bijlage 13sexies van diezelfde datum ambtshalve werden ingetrokken (stuk 14), alsook dat Uw Raad nog diende te oordelen over het beroep tegen de weigeringsbeslissing bijlage 20 d.d. 4 juni 2018. Nochtans dient deze kanttekening duidelijk te worden geplaatst bij het gegeven aangebracht door verwerende partij dat ‘verzoekster onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe – derde – verblijfsaanvraag heeft ingediend’. Het is immers louter het indienen van die derde aanvraag dat heeft verhinderd dat Uw raad zich ten gronde heeft kunnen uitspreken over die tweede aan verzoekster betekende bijlage 20.

De gemachtigde motiveert dus geheel onvolledig dat verzoekster ‘onmiddellijk na de beslissing weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend’.

Dat verzoekster geen duurzame relatie of kinderen heeft in België wordt niet betwist.

Dat de broer van verzoekster niet tot het kerngezin van verzoekster zou behoren, gaat voorbij aan de werkelijkheid zoals eveneens aangetoond door verzoekster. Immers blijkt uit de geboorteaktes van verzoekster en haar broer, dhr. A., wel degelijk dat zij dezelfde ouders hebben en dus uit hetzelfde originele kerngezin voortkomen (stukken 4 en 5). Uit het attest gevoegd als stuk 15 blijkt voorts dat verzoekster en haar broer samenwoonden te Marokko tot zijn komst naar Europa. De gemachtigde laat na te preciseren waarom verzoekster niet tot het kerngezin van haar broer, dhr. A., zou behoren en beperkt zich tot deze algemeenheid, waarmee hij geen afdoende motivering geeft.

Dat verzoekster niet zou aantonen dat ze afhankelijk is van haar broer druist eveneens geheel in tegen de door verzoekster voorgelegde documenten. Andermaal laat de gemachtigde laat na concreet te stellen waarom verzoekster er niet in zou slagen aan te tonen afhankelijk zou zijn van haar broer, dhr. A. Andermaal beperkt de gemachtigde zich tot deze algemeenheid en laat deze aldus na afdoende te motiveren.

Verzoekster legt nochtans het document 'certificat de charge de famille' (stuk 6) voor, zoals officieel afgeleverd door de Marokkaanse overheid. Daaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk ten laste was van haar broer, dhr. A. Bovendien blijkt uit stuk 7, zoals eveneens voorgelegd door verzoekster, ontegensprekelijk dat verzoekster reeds ten laste was van dhr. A. toen zij nog in Marokko woonde. Het stuk brengt overschrijvingsbewijzen van dhr. A. aan verzoekster. De overschrijvingen zijn alleen al voor de 9 maanden voorafgaand aan haar komst naar Europa alles samen goed voor ongeveer €5.270. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat een dergelijke som geld niet impliceert dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste zou zijn geweest van haar broer, dhr. A.E, referentiepersoon, te meer gelet op het gemiddelde inkomen in Marokko. De overschrijvingen hebben betrekking op het jaar 2016, gezien verzoekster zich dan voor het laatst in Marokko bevond. Oordelen dat de bewijsstukken betrekking zouden moeten hebben op een periode die de huidige aanvraag gezinshereniging korter voorafgaat, zou gelijk staan aan het vereisen van een onmogelijk te leveren bewijs gezien verzoekster sedert december 2016 per definitie niet meer in het land van herkomst ten laste was van haar broer, doch wel in Europa.

Dat uit de samenlezing van onder meer de voorgelegde stukken 6, 7, 8, 13 en 15 genoegzaam blijkt dat verzoekster en haar broer dhr. A. tot voor zijn verhuis naar Europa samenwoonden te Marokko en dat dhr. A. verzoekster onderhield tot haar komst naar Europa, waarna zij na kort nadien bij hem is ingetrokken en hij sedertdien ononderbroken instaat voor haar levensonderhoud.

Dat verzoekster actueel ten laste is van haar broer, dhr. A., blijkt reeds uit een schrijven van september 2017 van de Socialistische Mutualiteit (stuk 9).

De bijlage 20 d.d. 26 oktober 2018, beslissing op basis waarvan de alhier bestreden beslissing werd genomen, stelt louter dat 'dienstig kan worden verwezen' naar de bespreking van de ter zake voorgelegde stukken in de eerdere bijlagen 20. Dat dit geen genoegzame motivering vormt.

Waar de bestreden beslissing stelt dat 'verzoekster een volwassen persoon is waarvan zou mogen worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer', dient benadrukt dat een dergelijke motivering louter een drogreden vormt. Oordelen dat niet tot gezinshereniging kan worden beslist gezien de verzoeker een volwassen persoon betreft en gezien van die volwassen persoon zou mogen worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zou de bepalingen inzake gezinshereniging geheel zinsledig maken voor quasi eender welke volwassene. Deze argumentering druist dan ook volledig in tegen de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Immers voorziet de wet van 15 december 1980 overeenkomstig artikel 47/1, 2°, in de mogelijkheid zich als familielid van een Unieburger te herenigen met dat familielid indien de niet-EU-burger in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger. In casu heeft verzoekster aldus overeenkomstig voormelde bepaling recht op gezinshereniging met haar broer, dhr. A. C., ten wiens laste zij was toen zij nog in Marokko verbleef. Het is dus ontegenzeggelijk fout de beslissing te motiveren op basis van het feit dat verzoekster ten laste is of was van haar broer, terwijl de wet net op basis daarvan rechten toekent aan verzoekster. Deze motivering kan dan ook bezwaarlijk als juist worden beschouwd en getuigt overigens van een duidelijke vooringenenheid. Dat ook dit element van de motivering door de gemachtigde allesbehalve concreet wordt toegepast op de situatie van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing voorts stelt dat uit het administratief dossier niet zou blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn een leven op te bouwen in Marokko. Dat verzoekster nochtans het stuk 'fiches des renseignements' voorlegde (stuk 8), waaruit blijkt dat ze geen belastingen diende te betalen in Marokko. Waar de gemachtigde van de staatssecretaris in de bijlage 20 d.d. 26 oktober 2018 – beslissing die aan de basis ligt van de alhier bestreden beslissing – stelt dat hieruit niet afdoende zou blijken dat verzoekster onvermogen was in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko, wordt de gemachtigde verzocht te verklaren hoe anders kan worden aangetoond dat verzoekster geheel onvermogen was dan uit een officieel uittreksel waaruit blijkt dat zij geen belastingen diende te betalen bij ontstentenis van enige bron van inkomsten. Voorhouden dat uit het stuk in kwestie niet afdoende zou blijken dat verzoekster onvermogen was, berust op een absolute miskennis van de bewijswaarde van het voorlegde stuk en een manifeste tendens in hoofde van verwerende partij koste wat het kost weigeringsbeslissingen te nemen. Nochtans komt het aan verwerende partij toe slechts beslissingen te nemen met inachtneming van alle dienstige stukken en na een correcte beschouwing van de voorgelegde stukken.

Waar de bestreden beslissing verder aanhaalt dat artikel 8 van het EVRM niet zou worden geschonden door een gedwongen terugkeer gezien de ouders en zus van verzoekster nog in Marokko wonen, wordt verwezen naar het volgende middel.

De bestreden beslissing vermeldt dat in hoofde van verzoekster het risico zou bestaan dat zij zou onderduiken. Zulks druist totaal in tegen haar intentie samen te leven in familieverband met haar broer. Het voorgaande hierbij in beschouwing genomen, kan niet anders dan vastgesteld dat de motivering van het risico op onderduiken, onder meer aangehaald als grond om af te wijken van het bepaalde in artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980, allesbehalve afdoende is.

Dat het indienen van een derde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger a priori zou moeten worden beschouwd als een risico op onderduiken, lijkt niet verzoenbaar met de zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel waarin artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet voorziet (vgl. RvV 12 juni 2018, nr. 221.035, punt 3.3.2.3.).

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de aangehaalde en voorgelegde stukken van verzoekster, faalt de motivering duidelijk naar recht.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allermint met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allermint met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, het artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aldus dient te worden geschorst.”

3.3.2. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota licht verzoekster niet nader toe op welke wijze de bestreden bijlage 13 septies artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie schendt.

De bestreden bijlage 13 septies vormt voorts geen antwoord op een aanvraag van verzoekster op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending opwerpen van deze bepaling aangezien ze geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing.

Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.4. Eerste punt van kritiek van de verzoekende partij in het licht van de formele motiveringsplicht is dat de bestreden bijlage 13 septies onvolledig gemotiveerd is. Ze valt er meer bepaald over dat verweerder bij de beoordeling van het risico op onderduiken, niet de in punt 1.10 en 1.11. bedoelde feiten vermeldt. De Raad ziet net als verweerder de pertinentie van dit betoog niet in. In de bestreden bijlage 13 septies wordt gesteld dat er een risico op onderduiken is. In dit verband wordt vastgesteld: *“Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend”*. Verweerder wijst dan concreet op het volgende:

“Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1°, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar broer A. C. A. die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 13.07.2017. Deze aanvraag werd geweigerd op 08.01.2018, beslissing (bijlage 20) die op 19.04.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 08.02.2018 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 04.06.2018,

beslissing (bijlage 20) die op 05.06.2018 aan betrokkene werd betekend. Op 21.06.2018 diende betrokkene dan alweer, voor de derde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 26.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 06.11.2018 aan betrokkene werd betekend.”

3.3.5. Hieruit blijkt dus dat de verzoekende partij tot tweemaal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging, een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar broer. Immers na een eerste weigering van een verblijfsaanvraag op 08.01.2018 diende de verzoekende partij reeds op 08.02.2018 een tweede aanvraag gezinshereniging in. Nadat deze tweede aanvraag op 04.06.2018 geweigerd werd, diende de verzoekende partij op 21.06.2018 een derde aanvraag gezinshereniging in, die op 26.10.2018 geweigerd werd en samen met de thans bestreden bijlage 13 septies betekend werd. Dit alles vindt steun in het administratief dossier en deze motivering volstaat om de vaststelling in de bestreden bijlage 13 septies te schragen dat er een risico op onderduiken is omdat onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf, een nieuwe verblijfsaanvraag werd ingediend (cfr. infra punt 3.3.16). De Raad ziet niet in hoe de verwijzing naar een geschorste bijlage 13 septies en een geschorste bijlage 13 sexies, naar de intrekking van deze bijlagen naderhand door verweerder en naar het feit dat de Raad nog diende te oordelen over het beroep tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissing de motivering in het licht van een risico op onderduiken “vollediger” zou maken, nog daargelaten de vraag welk belang verzoekster heeft bij een “aangevulde” motivering met feiten waarvan ze niet onwetend kan zijn.

3.3.6. De bestreden bijlage 13 septies motiveert duidelijk aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en verzoekster kan dan ook niet dienstig als tweede kritiek opwerpen dat de motivering van de bestreden bijlage 13 septies voorzien is van standaardformuleringen. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.3.7. Het gegeven dat diverse feitelijke vaststellingen meermaals figureren in de bestreden bijlage 13 septies in haar diverse componenten, wat verzoekster als derde punt van kritiek uit, maakt niet dat de beslissing waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen, de beslissing waarbij geen termijn wordt gelaten aan verzoekster om het grondgebied te verlaten wegens een risico op onderduiken en de beslissing tot terugleiding naar de grens niet afdoende gemotiveerd zijn of *“niet juist, pertinent, volledig en consistent werden gemotiveerd”*.

3.3.8. De bestreden bijlage 13 septies stelt vast dat verzoekster niet tot het kerngezin behoort. Verweerder maakt deze vaststelling in het licht van artikel 8 EVRM. Deze vaststelling is pertinent, aangezien onder kerngezin verstaan wordt: vader, moeder en de kinderen. Verzoekster is niet de moeder van de kinderen van A.C.A., is niet een kind van A.C.A., is niet de partner of echtgenote van A.C.A., maar diens zus en dus behoort ze niet tot het kerngezin van A.C.A. Dat verzoekster en A.C.A. wel voortspuiten uit hetzelfde kerngezin in Marokko en dat ze voor diens komst naar Europa ook nog samenwoonden in het ouderlijk huis in Marokko, maakt niet dat verzoekster in België behoort tot het kerngezin van A.C.A. zoals hoger omschreven. Het concept kerngezin is een dermate courant begrip - ook in rechtspraak van het EHRM - dat verzoekster geen uitgebreidere motieven kan verwachten in de bestreden bijlage 13 septies over dit begrip. De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden, (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), bijv. afhankelijkheid omwille van gezondheidsredenen, financiële afhankelijkheid, onmisbare schakel in het huishouden,... Dit beschermenswaardig familie- en gezinsleven dient te bestaan op het ogenblik dat de bestreden bijlage 13 septies getroffen werd. Hierop wordt verder nog teruggekomen.

3.3.9. Waar verzoekster nog een schending van de formele motivering opwerpt met betrekking tot de bijlage 20 van 26 oktober 2018 volstaat het te herhalen dat dit kritiek betreft op een beslissing die niet de bestreden bijlage 13 septies is. Dit is dus geen dienstige kritiek en verzoekster probeert tevergeefs deze bijlage 20 binnen te sluizen in onderhavige betwisting door voor te houden dat deze bestreden

beslissing de basis vormt voor de thans bestreden bijlage 13 septies. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om tijdens de opschortende werking van de thans ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - wat inhoudt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel opgeschort wordt tot zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan – de beslissing tot weigering van verblijf van 26 oktober 2018 aan te vechten wat ze tot op heden niet gedaan heeft. Het houdt in dat deze beslissing dient beschouwd te worden als wettig op grond van het beginsel van “le privilège du préalable” tot zolang er door de Raad niet anders over wordt beslist.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3.10. Waar verzoekster opwerpt dat de motivering van de bestreden bijlage 13 septies onjuist is, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht omvat ook de door verzoekster opgeworpen zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.11. In de bestreden bijlage 13 septies wordt vastgesteld dat verzoekster niet aantoont afhankelijk te zijn van haar broer. Deze vaststelling dient opnieuw gekaderd te worden in het licht van artikel 8 EVRM.

3.3.12. Verzoekster gaat niet akkoord met deze vaststelling en verwijst naar de stukken die ze voegt bij haar verzoekschrift om haar stelling te ondersteunen dat ze wel degelijk ten laste is van haar broer. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat dit stukken betreft die ze heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar drie vestigingsaanvragen die ingediend werden op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en die allen aanleiding hebben gegeven tot een beslissing tot weigering van verblijf waarin geoordeeld werd dat verzoekster niet afdoende aangetoond heeft dat ze reeds in het land van herkomst financieel ten laste was van haar broer .

3.3.13. Voor wat betreft stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift (“*certificat de charge de famille*”), dit betreft een stuk opgesteld op 7 augustus 2017 waarin de lokale Marokkaanse overheden niet meer dan het volgende verklaren: “*L’interessée est sous la charge de son frère*”. Dergelijk stuk, zonder dat meer details verstrekt worden zoals vanaf wanneer verzoekster ten laste is van haar broer en hoe ze precies ten laste wordt genomen door haar broer, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een stuk dat aantoont dat verzoekster toen ze nog in Marokko vertoefde, ten laste was van haar in België verblijvende broer. Stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift betreft “*bewijs van het ten laste zijn van een EU’er in het land van herkomst-overschrijvingen van dhr A.C. aan verzoekster*”. Hieruit blijkt dat verzoekster gedurende 9 maanden voor haar komst naar “Europa”, de begunstigde was van geldstortingen die door haar broer in België werden uitgevoerd. Stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een “*infofiche belastinginspecteur*” van 5 december 2016. Hieruit blijkt dat verzoekster - zoals reeds in de beslissing tot weigering van verblijf van 26 oktober 2018 werd geoordeeld door verweerder - op datum van het attest niet ingeschreven was op de rollen van de in het attest vermelde belastingen, m.a.w. blijkt hieruit dat verzoekster op 26 oktober 2016 niet onderhevig was aan enige belastinginvordering in Marokko. Stuk 13 betreft een “*Aanvraag als nieuwkomer d.d. 6 februari 2017*”, opgesteld door de stad Antwerpen. Stuk 15 betreft een “*Attest samenwoonst d.d. 19 juni 2018*”, waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat verzoekster in Marokko in het ouderlijk huis samenwoonde met haar broer, de heer A.C.A., voordat deze Marokko verliet. De Raad ziet niet in hoe uit voormelde stukken de conclusie kan getrokken worden zoals verzoekster doet in haar verzoekschrift, dat uit een samenlezing ervan

“genoegzaam blijkt” dat verzoeksters broer haar *“onderhield tot haar komst naar België”* en dat deze sedert haar aankomst in België *“ononderbroken instaat voor haar levensonderhoud”*. Verzoekster kan de betrokken stukken niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, met name dat verzoekster in Marokko op 5 december 2016 geen belastingplichtige was, dat ze gedurende 9 maanden die haar komst naar Europa voorafgaan, de begunstigde was van geldstortingen, uitgevoerd door haar broer in België, dat ze met haar broer ooit samenwoonde in het ouderlijk huis in Marokko voordat deze het land verliet en dat ze vanaf haar aankomst in België zich als nieuwkomer aanmeldde bij de stad Antwerpen. Uit de stukken 9, 10 en 13 gevoegd bij het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster sedert februari 2017 samenwoont met haar broer in België en dit totdat de bestreden bijlage 13 septies getroffen werd. Verzoekster poneert dat haar broer sedert ze bij hem inwoont *“ononderbroken instaat voor haar levensonderhoud”*, doch dit blijkt uit geen enkel stuk. Stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift waarnaar verzoekster verwijst betreft een *“Schrijven Socialistische Mutualiteit”* van 19 september 2017. Het gegeven dat verzoekster door de Socialistische Mutualiteiten beschouwd wordt als een persoon ten laste van A.C.A. houdt niet in dat A.C.A. voorziet in het levensonderhoud van verzoekster. Derhalve dient de Raad te concluderen dat verzoekster niet aantoonbaar is dat ze sedert haar aankomst in België ten laste is van haar broer en van deze afhankelijk is.

3.3.14. De bestreden bijlage 13 septies stelt verder, *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn.* Verzoekster acht dit een drogreden en is van oordeel dat dit wijst op vooringenomenheid maar hiermee toont verzoekster, die een gezonde volwassen vrouw is van 33 jaar oud, niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Waar verzoekster vervolgens opwerpt dat dergelijk oordeel gezinshereniging zinledig maakt, dit indruist tegen artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en poneert dat ze op grond hiervan recht heeft op gezinshereniging met haar broer omdat ze ten laste van hem was toen ze nog in Marokko verbleef, dient de Raad andermaal te herhalen dat de bestreden bijlage 13 septies geen antwoord vormt op een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en verzoekster niet onwetend kan zijn van het feit dat ze tot driemaal toe een dergelijk aanvraag heeft ingediend die allen aanleiding hebben gegeven tot beslissingen tot weigering van verblijf. Verzoekster kan niet dienstig kritiek op deze bijlagen 20 binnensluizen in onderhavige betwisting. De Raad ziet voorts niet in hoe het hierboven besproken stuk 8 dat gevoegd werd bij het verzoekschrift kan aantonen dat verzoekster niet in staat is om een leven op te bouwen in Marokko. Verzoekster is zoals gezegd een volwassen gezonde jonge vrouw die een stuk dat aantoonbaar is dat ze in het verleden geen inkomen had waarop belastingen konden geheven worden in Marokko, niet kan laten zeggen dat ze bij uitwijzing naar Marokko niet in staat is om haar eigen leven op te bouwen in Marokko. Waar verzoekster vervolgens nog kritiek uit op vaststellingen in de bijlage 20 van 26 oktober 2018, herhaalt de Raad dat dit niet de bestreden beslissing is en kritiek hierop derhalve niet dienstig is.

3.3.15. De Raad acht het nog wel nuttig erop te wijzen dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38- waarvan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet onder meer de omzetting vormt- tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de voormelde richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. De situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32) Dit sluit deels aan bij het gestelde in punt 3.3.8. dat handelt over de toepassing van artikel 8 EVRM, in de zin dat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen volwassen broers en zussen in een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die de gewoonlijke affectieve banden overstijgen. Maar waar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet handelt over een situatie van afhankelijkheid die dient te bestaan in het land van herkomst, veronderstelt de bescherming van artikel 8 EVRM een situatie van afhankelijkheid die bestaat op het ogenblik dat een verwijderingsmaatregel getroffen wordt, wat niet blijkt.

3.3.16. Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(..)

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het

*voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;
(..)”*

Artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...).”

3.3.17. Voor wat betreft de concrete motivering in dit verband kan er verwezen worden naar punt 3.3.5. De Raad ziet niet in hoe verzoeksters intentie om samen te leven met haar broer in familieverband afbreuk kan doen aan de objectieve vaststelling dat verzoekster tot tweemaal toe na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf, een nieuwe verblijfsaanvraag indient, telkens om voormelde intentie te kunnen omzetten in een verblijfskaart. Verzoekster acht het vastgestelde risico op onderduiken niet verzoenbaar met artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, maar te dezen kan verweerder gevolgd worden in zijn verweer in de nota dat dit neerkomt op wetskritiek, waar de Raad geen uitspraak vermag over te doen. Artikel 1, §2, 6°, van de Vreemdelingenwet maakt geen uitzondering voor ingediende verblijfsaanvragen die conform artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet toelaten dat de betrokkene voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag, waardoor de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering opgeschort is. De Raad voegt er nog aan toe dat verzoekster niet onwetend kan zijn van het feit dat ze tot driemaal toe dezelfde aanvraag indient op grond van nagenoeg dezelfde stukken en dat bijlagen 20 telkens naar elkaar verwijzen.

3.3.18. De Raad dient te concluderen dat verzoekster niet aantoonbaar dat de bestreden bijlage 13 septies getuigt van een kennelijke onredelijke of onzorgvuldige beoordeling van de verwerende partij. De overtuiging van verzoekster dat dit wel degelijk het geval is, kan de bestreden bijlage 13 septies niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.19. In een tweede middel werpt verzoekster op:

“- Schending van artikel 8 EVRM

- Schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'

- Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is

voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe vereist is in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en huis is een fundamenteel mensenrecht. Dat recht kan slechts worden aangetast voor de vrijwaring van een door het EVRM limitatief opgesomd belang. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

De bedoeling van de beslissingen van Dienst Vreemdelingenzaken ligt erin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en familieleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te doen. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Deze afweging vormt de 'fair balance'-toets.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Met het oog op een grondige afweging kunnen in overweging worden genomen: het feit dat verzoekster sedert haar aankomst in België inwoont bij haar broer, dhr. AMAKRANE (stuk 10), het feit dat het familie- en gezinsleven van verzoekster daadwerkelijk zal worden verbroken bij uitwijzing naar Marokko, het feit dat verzoekster een gezinscel vormde met dhr. AMAKRANE voor hun komst naar Europa (stukken 4 en 5), het feit dat verzoekster toen zij nog in Marokko verbleef ten laste was van dhr. AMAKRANE (stukken 6 en 7), het feit dat verzoekster behoudens een nationaliteitsband nagenoeg geen effectieve banden heeft in Marokko, het feit dat verzoekster niet in de mogelijkheid verkeert zich elders normaal en effectief te herenigen met haar broer, die in België woonachtig is, het feit dat verzoekster alles in het werk heeft gesteld om te integreren in België (stuk 11) gezien zij hier het centrum van haar belangen heeft opgebouwd en het feit dat verzoekster zich aldus duurzaam wenst te verankeren in België.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskennis uitmaken van het recht van verzoekster op privé- en familieleven, gezien haar privé- en familieleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster opnieuw gescheiden zou moeten leven van haar broer en schoonzus bij wie zij sedert haar aankomst in België inwoont en van haar andere broer die eveneens in België woont. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven. Zij kan het voorgehouden gezinsleven niet elders leiden gezien haar broer gevestigd en werkzaam is in België. Het zou voor verzoekster uiterst moeilijk tot onmogelijk zijn om opnieuw naar België te komen om de procedure verder te zetten, eens te meer gezien het inreisverbod dat aan verzoekster werd betekend samen met actuele bijlage 13septies (stuk 2). Het moeilijk te herstellen en ernstige nadeel heeft in casu betrekking op rechtmatige belangen: de uitoefening van haar verdragsrechtelijk beschermd recht op privé- en familieleven evenals het recht om zich te herenigen met haar broer, Unieburger, ten wiens laste zij was of van wiens gezin zij deel uitmaakte in het land van herkomst. Het behoeft geen betoog dat de nietigverklaring het nadeel kan wegnemen of verhinderen.

De relatie tussen verzoekster en haar broer, dhr. AMAKRANE, en diens echtgenote is een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM. Er is sprake van meer dan normale affectieve banden tussen verzoekster en haar broer, referentiepersoon. Deze bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat onder meer uit het feit dat er een niet te miskennen financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en dhr. AMAKRANE (stukken 6, 7, 8 en 9), doch voornamelijk uit het feit dat het centrum van verzoekster haar sociale belangen zich in België situeert en wel in samenhang met deze van dhr. AMAKRANE die werkzaam is in België. Verzoekster heeft een hechte relatie met haar broer en woont sedert haar aankomst in België in bij hem en zijn echtgenote. Bijkomende elementen van afhankelijkheid worden bij dezen aangetoond. De afhankelijkheidsrelatie overstijgt aldus de normale affectieve banden tussen volwassen familieleden en vormt een beschermenswaardig familieleven (RvV 3 april 2015, nr. 142.746). Dat verzoekster geen duurzame liefdesrelatie of kinderen heeft in België, staat bijgevolg allerminst in de weg dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door een gedwongen terugkeer. Immers waarborgt voormeld artikel van het

EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven, maar ook dat op eerbiediging van het privé- en familielevens.

Onder meer het gegeven dat het sociaal, familie en privéleven van verzoekster zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen in de besluitvorming te hebben opgenomen.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Gezien op ontoereikende wijze rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van verzoekster, gezien de 'fair balance'-toets niet is gebeurd, werd ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De bestreden beslissing stelt:

"In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13." Deze motivering is pertinent onjuist. Immers omvat de vereiste toets van voormeld artikel 74/13 meer dan het loutere nagaan of de betrokken onderdaan van een derde land in kwestie minderjarige kinderen heeft in België of een medische problematiek heeft.

Voormeld artikel 74/13 wordt geschonden in die zin dat het gezins- en familielevens van verzoekster niet – minstens ontoereikend – in rekening werd gebracht bij de beoordeling, wat expliciet blijkt uit het aangehaalde citaat, in samenhang gelezen met het eerder onder dit middel uiteengezette.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aldus dient te worden geschorst".

3.3.20. De Raad is niet bekend met het "algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'" waarvan verzoekster de schending opwerpt. De Raad bekijkt dit vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM. Wanneer er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven moet er volgens het EHRM immers onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.3.21. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota dient in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift. Immers betreft verzoeksters geval geen geval van voortgezet verblijf. Verzoeksters bespiegelingen over een inmenging in haar recht op privé-en gezinsleven en dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid, EVRM zijn dan ook niet dienstig.

3.3.22. Verzoekster valt erover dat de bestreden bijlage 13 septies geen afweging (balance) maakt inzake haar gezinsleven maar verzoekster kan slechts een dergelijke verwachting koesteren indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, wat niet blijkt en wat verweerder reeds verduidelijkt heeft in de bestreden bijlage 13 septies. Verzoekster toont niet aan dat ze financieel afhankelijk is van of ten laste is van haar broer of van haar "andere broer die eveneens in België woont", waarnaar ze zonder meer verwijst in het tweede middel. Opnieuw wijst verzoekster op de stukken die ze reeds aanhaalde ter ondersteuning van haar eerste middel en zet ze de "niet te miskennen financiële afhankelijkheidsrelatie" tussen haar en haar broer in de verf. Voor de bespreking ervan kan dan ook verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. De Raad benadrukt dat zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat verzoekster aantoont dat ze ten laste was van haar in België verblijvende broer toen ze nog in Marokko verbleef, verzoekster echter niet aantoont dat ze op het ogenblik van het treffen van de bestreden bijlage 13 septies afhankelijk is van haar broer en een gezinsleven met hem leidt in de zin van artikel 8 EVRM (cfr. punten 3.3.8., 3.3.13 en 3.3.15). Louter samenwonen met haar broer op diens adres volstaat te dezen niet. Ook al volstaan ze op zich niet in het licht van artikel 8 EVRM, verzoekster toont zelfs geen effectief beleefde hechte persoonlijke of emotionele banden aan met haar broer en diens echtgenote, waarnaar ze eveneens zonder meer verwijst in het tweede middel.

3.3.23. Verzoekster is ervan overtuigd dat de gezinscel die ze vormt met haar broer wel degelijk onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM en dat de bestreden bijlage 13 septies daarvan een absolute miskenning inhoudt, maar dergelijke overtuiging volstaat niet om een beschermenswaardig gezinsleven te weerhouden in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekster kan dan ook niet dienstig aanhalen dat dit gezinsleven zal verbroken worden bij uitwijzing naar Marokko, dat ze zich niet elders kan herenigen met haar broer en dat de bestreden bijlage 13 septies niet getuigt van een fair balance toets in het licht van artikel 8 EVRM en de proportionaliteitstoets en subsidiariteitstoets in dit verband niet doorstaat.

3.3.24. Gezien geen beschermenswaardig gezinsleven blijkt tussen verzoekster en haar broer, kan verzoekster ook niet gevolgd worden in haar betoog dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Deze bepaling stelt, *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. De bestreden bijlage 13 septies stelt dat verzoekster, *“(…) verklaart dat zij in België geen duurzame relatie of kinderen heeft. (...) In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”*. Verzoekster betwist niet dat er geen sprake is van een duurzame relatie of minderjarige kinderen in België en brengt ook niet aan dat ze kampt met enige medische problematiek. Wel wijst ze erop dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven. Verwerende partij kan niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden als dergelijk gezinsleven niet blijkt en hij ook uiteenzet waarom dit niet blijkt.

3.3.25. Artikel 8 EVRM beschermt ook het privéleven. De sociale bindingen met België die verzoekster ontwikkeld zou hebben vanaf haar aankomst in België begin 2017 en die opgebouwd werden in precair verblijf, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit verzoekster hier te lande verblijf toe te staan. Verzoekster toont aan de hand van stukken gevoegd bij het verzoekschrift aan dat ze inspanningen levert om het Nederlands te leren, het programma inburgering met succes heeft volbracht, dat ze een rijbewijs heeft behaald en een bankkaart heeft op eigen naam, doch dit zijn niet de voormelde bijzondere feiten of omstandigheden die de balans van respect voor de vreemdelingenreglementering kunnen doen overslaan naar respect voor de privébelangen van verzoekster. Dit wordt evenmin aangetoond door meerdere malen in het verzoekschrift op een algemene wijze aan te stippen dat verzoekster hier *“het centrum van haar belangen heeft opgebouwd”*. Het privéleven dat verzoekster hier leidt sedert begin 2017 in precair verblijf kan verder onmogelijk opwegen tegen de banden die ze heeft met haar land van oorsprong waar ze verbleven heeft tot eind 2016, wat maakt dat ze afgerond 32 jaar verbleven heeft in haar land van oorsprong. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat ze behoudens een nationaliteitsband nagenoeg geen effectieve banden heeft met Marokko. In dit verband wijst de Raad er nog op dat verzoekster niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden bijlage 13 septies dat verzoeksters ouders en zus nog in Marokko verblijven.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.26 In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 15 van de Grondwet. Ter terechtzitting doet zij hiervan afstand na de opwerping van de Raad in navolging van de nota van verweerder, dat de Raad hiervoor geen rechtsmacht heeft. De Raad gaat bijgevolg hier niet verder op in.

3.4. De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA

